

« Μη φοβού· μόνον πίστευε ... » – Κυριακή Ζ' Λουκά.

Αρχιμανδρίτης Δωρόθεος Τζεβελέκας (†).

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Ο Κύριος, με τις αναστάσεις νεκρών που επιτέλεσε, έδειξε ότι είναι κύριος του θανάτου. Στην διάρκεια της διδασκαλίας του ζήτησε την απάρνηση των γήινων δεσμών, απέβαλε τις εσφαλμένες αντιλήψεις περί ενός Μεσσία εθνικού και όχι παγκοσμίου, υπέταξε τα δαιμόνια, νίκησε την ασθένεια και τον θάνατο και ζήτησε θάρρος για την είσοδο στην νέα ζωή που έχει προετοιμάσει για μας. Στο τέλος της διακονίας του στον άνθρωπο, με την Ανάστασή του, μας χάρισε την δυνατότητα της αιώνιας ζωής και της θέωσης, του αρχέγονου ονείρου του Αδάμ, το να γίνουμε θεοί κατά χάρη. Μας λέγει «μόνον πίστευε».

Στο σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα περιλαμβάνεται η ίαση της αιμορροούσης και η ανάσταση της κόρης του Ιαείρου, άρχοντα της Συναγωγής. Κατά τον Ρώσο π. Ιωάννη Κρεστιάνκιν της Μονής των Σπηλαίων: «Οι δυστυχίες της ζωής είναι εξετάσεις της πνευματικής ωριμότητας Δεν υπάρχουν μαύρες μέρες μες στον χρόνο, είναι όλες φωτεινές. Ο θάνατος είναι ύπνος και μετάθεση στην άλλη ζωή». Η κατανόηση αυτών των ρήσεων είναι το ζητούμενο. Ο Απόστολος Παύλος γράφει στους Ρωμαίους: «Τις ημάς χωρίσει από της αγάπης του Χριστού; Θλίψις ή στενοχωρία ή

διωγμός ή λιμός ή γυμνότης ή κίνδυνος ή μάχαιρα; Καθώς γέγραπται, *ένεκά σου θανατούμεθα όλην την ημέραν»* (Ρωμ. 8,35). Η ζωή μας είναι μία περίοδος χριστοποίησης του είναι μας. Η υπέρβαση των δυσκολιών και των θλίψεων, αλλά και αυτού του θανάτου, μέσω της αγάπης μας προς τον Χριστό δείχνει το βαθμό ωριμότητάς μας. Επιτυχημένος στη ζωή είναι αυτός που γνώρισε τον Χριστό και τον αγάπησε. Τότε ο άνθρωπος επέτυχε της επαγγελίας.

Στην περίπτωση της αιμορροούσης παρατηρούμε ότι από όλο το πλήθος που συνέθλιβε τον Ιησού μόνο αυτή θεραπεύτηκε. Δεν εξήγησε καν στον Χριστό τι του ζητούσε. Όχι μόνο αυτό, αλλά άγγιξε ένα ραβδίνο, πράγμα που απαγόρευε ο Μωσαϊκός Νόμος. Η κίνησή της ήταν μια προσευχή έμπρακτη. Η απελπισία της για το ανθρωπίνως ανίατο της ασθένειάς της και η πίστη στον Χριστό σε συνδυασμό με την τόλμη και το θάρρος αυτομάτως, «παραχρήμα», προσείλκυσαν την θεία χάρη. Ο Χριστός δεν «είπε και εγένετο» αλλά «έγνω δύναμιν εξελθούσαν» απ' αυτόν. Η άκτιστη ιαματική «δύναμις» του Πνεύματος ήταν η απάντηση του Θεού στην ταπείνωση αλλά και το θάρρος της θυγατρός του. Η πράξη της αιμορροούσης ήταν η αποδοχή της δωρεάς του Θεού. Η συνάντησή της με τον Χριστό ήταν συνάντηση με την χάρη, και η χάρη όταν επισκέπτεται τον άνθρωπο τον αποκαθιστά και τον λυτρώνει από την επενέργεια των παθών. Προκειμένου να συναντήσουμε τον Θεό δεν πρέπει να φειδώμεθα οτιδήποτε. Ο σκοπός της ζωής μας είναι αυτή η προσέλκυση της χάρης.

Στη περίπτωση της ανάστασης της θυγατρός του Ιαείρου η παρηγοριά του Χριστού είναι η ίδια με αυτήν που έδωσε στην χήρα της Ναΐν: «μη κλαίετε». Με την ενσάρκωσή του, τον θάνατο και την Ανάστασή του ο Κύριος επάτησε τον θάνατο. Η πρόσληψη της ανθρώπινης φύσης στην μία υπόσταση του Θεού Λόγου είναι η αφορμή για την θέωση του ανθρώπου. Ο Υιός και Λόγος του Θεού προσέλαβε για πάντα την ανθρώπινη φύση και όλη την κτίση και την θέωσε. Το ύψος της ευεργεσίας είναι τεράστιο. Ο Θεός ξεπέρασε τον πόθο του Αδάμ να γίνει Θεός και θεράπευσε τις συνέπειες της πτώσης του που είναι η φθορά και ο θάνατος. «Πού σου θάνατε το νίκος;» Ο Κύριος όχι μόνο αποκατέστησε τον άνθρωπο στην προπρωτική του κατάσταση αλλά του χάρισε και το δώρο της θέωσης: ο άνθρωπος μπορεί να γίνει θεός κατά χάρη.

Εφόσον ο άνθρωπος πιστεύσει και συνειδητοποιήσει το μέγεθος της αγάπης του Θεού, με τίποτε άλλο δεν θέλει να παρηγορηθεί παρά μόνο με την αγάπη του Θεού. Κανένα πράγμα δεν έχει σημασία, παρά η αγάπη Του. Αυτή είναι η νέα κτίσις όπου «ουκ ένι Έλληνας και Ιουδαίος, ... βάρβαρος, Σκύθης, δούλος, ελεύθερος, αλλά τα πάντα και εν πάσι Χριστός» (Κολ. 3,11). Γι' αυτό κατά τον Απόστολο Παύλο: «παν ό,τι αν ποιήτε εν λόγω ή εν έργω, πάντα εν ονόματι Ιησού, ευχαριστούντες τω Θεώ και Πατρί δί' αυτού».

Αυτή είναι η χριστοκεντρική ζωή του ανθρώπου. Η μεταξύ μας αγάπη είναι εν Χριστώ αγάπη, τα τέκνα μας τα μεγαλώνουμε εν Χριστώ, θέτοντας τον Χριστό στην καρδιά τους, η ζωή μας είναι εν Χριστώ ζωή. Ζωή χωρίς τον Θεό δεν υπάρχει, είναι παραίσθηση, πλάνη. Ο άθεος βάζει το εγώ του στη θέση του Θεού και το λατρεύει. Για τον λόγο αυτό κάθε πλεονεξία είναι ειδωλολατρία (Εφ. 5,5). Στον άνθρωπο αρκεί η έμπρακτη μετάνοια, η αποδοχή της αγάπης του Θεού με ταπείνωση.

Ο Κύριος αποκατέστησε την φθορά (ασθένειες και γηρατειά) και τον θάνατο. «Ο θάνατος τεθανάτωται». Η καθημερινότητα του πεπερασμένου ανθρώπου συναντάται με την αιωνιότητα του απείρου Θεού και η ζωή του πιστού έχει ένα νόημα: την ένωσή του με τον Θεό και την αιώνιο ζωή που μπορεί να την ζει από την τρέχουσα.

Από το βιβλίο: Αρχιμανδρίτου Δωροθέου Τζεβελέκα, ΔΙΗΓΗΣΟΜΑΙ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΣΟΥ (η αγάπη του Θεού στα κυριακάτικα Ευαγγέλια). Θεσσαλονίκη 2015.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>